

"אלקנה ואשתו בניו ואחיותיו וכל קרוביו היה מעלה עמו לרגל, ובאים ולנים ברחובה של עיר, והיתה המדינה מרגשת. והיו שואלין אותו: **"להיכן תלכו?"** ואומרים: **"לבית ה' שבשילה, שמשם תצא תורה ומצות! ואתם, למה לא תבואו עמנו ונלך יחד?"** מיד עיניהם משגרות דמעות, אומרים להם: **"נלך עמכם?"** ואומרים להם: **"הן"**.

עד לשנה הבאה חמשה בתים, לשנה אחרת עשרה בתים, עד שהיו כלם עולים. ובדרך שהיה עולה שנה זו - לא היה עולה שנה אחרת, עד שהיו כלם עולים.

אמר לו הקב"ה: **"אלקנה! אתה הכרעת את ישראל לכף זכות, וחינכתם במצות, וזכו רבים על ידך. אני אוציא בן ממך שיכריע את ישראל לכף זכות ויחנך אותם במצות:"**

ילקוט שמעוני שמואל, א:ו

הוא לא ארגן הפגנות, גם לא הטיף, ובוודאי לא עשה מהפכות צבאיות או מהפכות אלימות מסוג אחר. אלא עשה דבר אחד - שהיום קוראים לו- "דוגמא אישית". הוא קבע לעצמו את היעד - לחבר את עם-ישראל למרכז היחידי המסוגל לחבר אליו את העם. באותם ימים היה זה משכן שילה. המרכז הרוחני הוא גם מה שיכול להיות מרכז חברתי, ואלקנה רצה לחבר את עם-ישראל למשכן שילה.

עיקרון ראשון - "בניו ואחיותיו וכל קרוביו היה מעלה עמו לרגל".

לפני שאתה רוצה 'להחזיר בתשובה' את ההוא ממר"צ ומהשומר-הצעיר, קח לך קודם כל אנשים קרובים - "בניו ואחיותיו וכל קרוביו היה מעלה עמו לרגל". תחילה, מרכז סביבו את האנשים הקרובים אליו, ולא רק אלו הקרובים אליו משפחתית, אלא קרובים באידיאלים, בשפה, על-מנת ללכת יחד. ואותה חבורה קטנה של אנשים שמבינים עניין ויודעים מה עליהם לעשות- אותה הוא מטפח. הוא הולך וגדל ומצטרפים אליו כוחות נוספים. והיו באים ולנים ברחובה של עיר והיתה מדינה מרגשת והיו שואלים אותם להיכן תלכו?".

עיקרון שני - "והיתה מדינה מרגשת, והיו שואלים אותם להיכן תלכו?"

בעיצומה של תקופה מלאת סיבוכים, מופיע פתאום כוח, לא אדם בודד, כי אדם בודד איכותי נמצא בכל מקום, אלא חבורה שהולכת ועולה ויוצרת כבר תופעה "והיתה מדינה מרגשת והיו שואלים אותם להיכן תלכו?" ובאותם ימים לא היו אנשים עולים לרגל, והם שואלים את העולים: לאן תלכו, ומה בכלל מושך אתכם ללכת? והם משיבים מה שלהם הוא מובן מאליו: לבית ה' שבשילה, שמשם תצא תורה ומצוות! והלוא אנחנו כולנו בני עם אחד, עם לב אחד, מוח אחד, בואו אתנו ונלך ביחד. המדינה היא של כולנו, אנו הולכים לאותו מקום, אז בואו נרים ביחד את הפרויקט הזה.

עיקרון שלישי - "מיד עיניהם משגרות דמעות, אומרים להם: "נלך עמכם?"

אלקנה מאמין בלב יהודי השוכן בתוכם. אלקנה הולך מתוך תפיסת עולם שמתחת לפני השטח הכל קיים וחי, וצריך רק לפתוח מעט את הפתח, ולאפשר את המפגש עם משהו אמיתי; משהו שיגרום להם להבין ולומר - בעצם, גם אני רוצה להיות כזה.

לא צריך לכפות דבר על אף אחד. אין צורך בכפייה דתית, לא בכוח ולא בהפגנות. האמת, יש בה כוח לפתוח את הלב, יש לה כוח לפרוץ חומות. ואומרים להם, נלך עמכם...

עיקרון רביעי - "בדרך שהיה עולה בשנה זו לא היה עולה בשנה הבאה, עד שהיו כולם עולים".

אמונה בתהליך. לא בתוך שנה אחת חזר כל עם-ישראל בתשובה, שנה אחת כאן, שנה אחריה שם; שנה אחת חמישה בתים, שנה אחרת עשרה בתים - "בדרך שהיה עולה בשנה זו לא היה עולה בשנה הבאה, עד שהיו כולם עולים". זוהי הנקודה - ליצור מהפך חברתי בדרך של יצירת מודל עמוק ורציני, שאנשים מזדהים אתו והוא מתגלגל קדימה ככדור שלג, מתרחב ומתרחב. כי לאמת יש הכוח להתפשט, ולשם כך צריך רק לפתוח את הלבבות, לגרום לאדם שירצה להתחבר אל האמת.

דתיים לאומיים' רדודים ושטחיים, שרוצים הנחות והקלות לדתיים, אינם מעוררים דבר, אולי להפך, דחייה. גם לא הסטיקרים ולא ההפגנות יוצרים את התהליך, אולי רק מסייעים לו לפעמים. מהפכה אמיתית יכולה להתרחש רק בדרך אחת: מפגש עם ציבור שחי חיים אמיתיים וגדולים הראויים להערצה, זה פותח את הלבבות וגורם לרצות "ללכת עמכם", שאכן כולנו הולכים מאותו מקום, לאותו מקום. יש לנו מטרות משותפות.

איך מביאים את העם לבוא ולומר "נלך עמכם והם אומרים להם הן נלך יחד"? רק באמצעות חבורה של אנשים ההולכת וגדלה בכמות ובאיכות, שכל מי שרואה אותם מבקש להצטרף אליהם בהליכה משותפת.

(מתוך המאמר "שיטת אלקנה - עת לקום לעשות!" / הרב אלי סדן)